

Naziv originala:

Tilly Bagshawe

SIDNEY SHELDON'S CHASING TOMORROW

Copyright © 2014 by Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the rights and interests of Sidney Sheldon.

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01313-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SUTRA JE NOVI DAN

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

Prevela Nataša Andrić

Beograd, 2015.

*Za Katrinu,
s ljubavlju*

PRVI DEO

PROLOG

RIO DE ŽANEIRO, BRAZIL

Osvrnuo se i bacio pogled niz praznu crkvu sa zebnjom u stomaku.

„Neće doći, zar ne? Predomislila se.“

„Naravno da će doći, Džefe. Opusti se.“

Ginter Hartog pogleda u Džefa Stivensa s iskrenim sažaljenjem. *Koliko li je strašno biti toliko zaljubljen?*

Džef Stivens je bio drugi najnadareniji prevarant na svetu. Prefinjen, urban, bogat i šarmantan, Džef beše neodoljivo privlačan suprotnom polu. Zahvaljujući svojoj atletskoj građi, gustoj crnoj kosi i snažnoj auri mužjaka, Džef Stivens je mogao imati svaku ženu koju poželi. Problem je bio u tome što nije želeo *bilo koju*. Želeo je Trejsi Vitni, a s Trejsi Vitni čovek nikada nije mogao biti *sasvim* siguran...

Trejsi Vitni bila je najtalentovaniji prevarant na svetu. Džefu Stivensu je trebalo mnogo vremena da shvati da ne može da živi bez nje. Međutim, sada je to znao. Osećaj zebnje pređe u probadanje u stomaku. Bogu hvala pa nije bilo zvanica u crkvi. Nikoga ko bi bio svedok njegovom poniženju, izuzev Gintera i nastranog starog sveštenika, oca Alfonsa.

Gde je ona?

„Kasni petnaest minuta, Gintere.“

„To je isključivo mladino pravo.“

„Ne, više je od toga. Nešto nije u redu.“

„Sve je u redu.“

Starac se popustljivo nasmeši. Bio je počastvovan kad ga je Džef zamolio da bude kum na njegovom i Trejsinom venčanju. Budući u poznim šezdesetim i bez dece, Ginter Hartog voleo je Džefa Stivensa i Trejsi Vitni poput

rođene porodice. Njihovo sjedinjavanje značilo mu je sve, posebno nakon neočekivane zajedničke odluke da žive pošteno. Po mišljenju Gintera Hartoga, beše to tragedija. Jednako Betovenovom povlačenju nakon *Četvrte simfonije*.

Pa ipak, bilo je divno vratiti se u Brazil. Topao, vlažan vazduh. Mirisni *bolinhos de bacalhau*, ukusni uštipci od bakalara, koji se pripremaju na uglu svake ulice. Pobuna boja koja svuda postoji, od cvеча iz džungle, preko zavidljujućih ženskih haljina, do fresaka i vitraža malene barokne Kapele Svete Rite, u kojoj su trenutno stajali. Sve je to činilo da se Ginter Hartog ponovo oseća mladim. Mladim i živim.

„Šta ako se Pirpont urazumio?“ Bore usled brige produbiše se na licu Džefa Stivensa. „Šta ako...“

Zastao je u pola rečenice. Tamo, ocrтана na ulazu u crkvu, stajala je Trejsi Vitni. Sunčeva svetlost što je bleštala iza nje izgledala je gotovo poput oreola, kao da je Trejsi anđeo poslat s nebesa. *Moj anđeo*. Srce Džefa Stivensa zatreperi.

Trejsina vitka figura ocrtavala se do savršenstva u jednostavnoj haljini od krem svile, a sjajna kestenjasta kosa u talasima joj se slivala oko ramena poput prolivene melase. Džef Stivens ju je tokom godina viđao u bezbrojnim izdanjima – Trejsi beše oličenje tačne i promenljive lepote, koja je dobrim delom odgovorna za uspeh u prevarantskim poslovima – ali je nikada nije video lepšu nego tog dana. Trejsina majka imala je običaj da joj kaže kako ona u sebi ima „sve boje vetra“. Džef Stivens je razumeo šta je Doris Vitni tačno mislila. Danas su Trejsine oči, te neverovatne oči što su menjale boju od svetle do tamne zelene, u zavisnosti od njenog raspoloženja, iskrile srećom, ali i još nečim. Možda pobedom? Ili uzbuđenjem? Džef Stivens oseti kako mu srce brže tuče.

„Zdravo, Gintere, mili.“ Trejsi je rešeno koračala ka oltaru, pa poljubila svog mentora u oba obraza. „Kako je divno što si došao.“

Trejsi Vitni je volela Gintera Hartoga poput oca. Nedostajao joj je otac. Nadala se da bi tog dana bio ponosan na nju.

Okrenuvši se ka Džefu Stivensu, reče: „Izvini što kasnim.“

„Nikada se ne izvinjavaj“, uzvрати Džef. „Isuviše si lepa za tako nešto.“

Primetiо je da su joj obrazi veoma rumeni, a na čelu počе da joj se obrazuje fina izmaglica znoja. Skoro kao da je trčala.

Trejsi se osmegnu.

„Imam dobar izgovor. Išla sam da podignem tvoj venčani poklon.“

„Shvatam.“ Džef uzvрати smešak. „Pa, zaista volim poklone.“

Sutra je novi dan

„Znam da voliš, mili.“

„Posebno kad su od tebe.“

Sveštenik ih ljutito prekide, pogledavši na sat: „Možda bismo mogli da počnemo?“

Trebalo je da Otac Alfonso obavi i krštenje za sat vremena. Požele da ti dosadni Amerikanci požure. Eksplozivna seksualna hemija između Džefa Stivensa i Trejsi Vitni činila je da se otac Alfonso oseća veoma neprijatno. Kao da je učestvovao u grehu samim stajanjem pored njih. S druge strane, par ga je veoma izdašno častio za korišćenje kapele u tako kratkom roku.

„Dakle, jesi li ga uzela?“, upita Džef, ne skidajući sive oči s Trejsinih.

„Šta to?“

„Moj poklon, naravno.“

„O, jesam.“ Trejsi se ozari. „Svakako da jesam.“

Džef Stivens je strastveno poljubi u usta.

Otac Alfonso se glasno nakašlja. „Molim vas, gospodine Stivense. Suzdržite se! *Estão na casa de Deus*. Ovo je bogomolja. Još niste venčani.“

„Izvinite.“ Džef se široko osmehnu, ne delujući nimalo pokajnički.

Uspela je. Trejsi je uspela. Nadmudrila je velikog Maksimilijana Pirponta. Nakon svih ovih godina.

Džef Stivens pogleda svoju buduću suprugu s obožavanjem.

Nikada je nije više voleo.

Prvo poglavlje

DESET DANA RANIJE...
AERODROM SHIPHOL, AMSTERDAM.

Trejsi Vitni se zavalila u sedište 4-B prve klase i zadovoljno uzdahnula. Za nekoliko sati ponovo će biti s Džefom. Venčaće se, u Brazilu. *Nema više ludorija*, pomisli Trejsi, *ali mi neće nedostajati. Život će biti dovoljno uzbudljiv samim tim što ću biti gospođa Džefa Stivensa.*

Njihova poslednja prevara, krađa neprocenjivog Lukulskog dijamanta iz fabrike za obradu dragog kamenja u Amsterdamu, predstavljala je pravu labudovu pesmu. Trejsi i Džef su zajedno nadmudrili i holandsku policiju i Danijela Kupera, upornog agenta osiguravajućeg društva, koji ih je pratio preko cele Evrope u smeloj i dramatičnoj pljački. *Nikada to nećemo premašiti*, pomisli Trejsi. *I svakako nam ne treba još novca.* Bio je to savršen trenutak za povlačenje. „Oprostite.“

Podbuli čovek u srednjim godinama, zapuštenog izgleda, stajao je iznad nje. Pokazao je na sedište do prozora. „To je moje mesto, dušo. Divan dan za let, ha?“ Dok se provlačio pored nje, bilo je pohote u njegovom glasu.

Trejsi se okrenu na drugu stranu. Nije je zanimao razgovor, posebno ne s tom spodobom.

Spuštajući se na sedište, njen saputnik je lako gurnu. „Pošto ćemo sedeti zajedno na ovom letu, mala damo, zašto se ne bismo upoznali? Moje ime je Maksimilijan Pirpont.“

Trejsin mentalni rolodeks* munjevito se pokrenu, ali ona ne pokaza nikakvu vidljivu emociju.

* Orig. *Rolodex*, rotirajući stalak za vizitkarte. (Prim. prev.)

Maksimilijan Pirpont. Legendarni otimač korporacija. Kupuje kompanije i pljačka ih. Nemilosrdan. Triput se razvodio. Vlasnik najdragocenije kolekcije Faberžeovih jaja izvan muzeja Ermitaž u Sankt Peterburgu.

„Grofica Valentina di Sorenti.“ Ponudila mu je ruku.

„Grofica, eh? Očaran sam!“ Maksimilijan Pirpont pritisnu usne na Trejsin zglob. Bile su vlažne i ljigave, poput žabljih. Ona se prisili na osmeh.

Trejsi je prvi put čula ime Maksimilijan Pirpont na palubi *Kraljice Elizabete II* pre mnogo godina, kada su ona i Džef Stivens bili putnici na istoj liniji za London. Džef je planirao da opljačka slavno beskrupuloznog Pirponta, ali je umesto toga završio organizujući s Trejsi genijalnu kladioničarsku prevaru, tako što je navukao dvojicu šahovskih velemajestora da igraju jedan protiv drugog u nameštenom meču.

Kasnije je Ginter Hartog naložio Trejsi da orobi Pirponta u *Orijent ekspresu* na putu za Veneciju, ali on se uopšte nije pojavio.

Doris Vitni, Trejsina voljena majka, izvršila je samoubistvo nakon što ju je Džo Romano, lokalni mafijaš u njenom rodnom Nju Orleansu, na prevaru izbacio iz porodičnog biznisa. Trejsin otac potrošio je život na izgradnju Vitnijeve kompanije auto-delova. Posle njegove smrti, Romano je opelješio preduzeće, otpustio sve radnike i ostavio Doris bez novca.

Trejsi se odavno osvetila Džou Romanu. Međutim, mržnja prema korporativnim pljačkašima nije minula. Što se nje tiče, postoji poseban ugao u paklu rezervisan za sve Maksimilijane Pirponte ovog sveta.

Ovog puta se nećeš izvući, skote.

Let je bio dug. Trejsi je prijateljski ćaskala s Pirpontom skoro puna dva sata pre nego što je zaspao, hrčući glasno poput nasukanog morža. Za nju to beše dovoljno vremena da malo dotera svoj alter ego. Trejsi je i ranije glumila groficu Valentinu di Sorenti te je dobro poznavala njenu prošlost. (Naposletku, lično je napisala stranicu o grofici na *Vikipediji*.) Valentina beše udovica (*Jadni Marko! Umro je tako mlad i tako uzaludno. Nesreća prilikom skijanja na vodi na Sardiniji. Valentina je sve to posmatrala s gornje palube njihove jahte „El Paradizo“*) i poticala je iz stare aristokratske porodice. Nedavno je izgubila oca, te nagovestila veliko nasleđstvo, bez ulaženja u pojedinosti. Prema Trejsinom iskustvu, detalje je najbolje bilo izbegavati, posebno dok je prevara još u fazi smišljanja. Takođe se postarala da pokaže šarmantni ženski nedostatak razumevanja za finansijska pitanja i način na koji ekonomija funkcioniše, što

Sutra je novi dan

je nateralo pohlepne oči Maksimilijana Pirponta da zasijaju skoro isto onoliko koliko su se caklile pri pogledu na njene grudi, što se dešavalo često i bez ikakve naznake srama. Do završetka razgovora, grofica Valentina složila se da s njim obeduje naredne večeri u jednom od najboljih restorana u Rijuu.

Odahnuvši što je mrski Pirpont napokon zaspao, Trejsi uze neki od avionskih časopisa. Prvi članak koji je pročitala odnosio se na rastuću vrednost poseda na brazilskim plažama. Jedno istaknuto imanje razmetalo se olimpijskim bazenom bez ivice i simetričnim vrtovima koji su mogli parirati onima u Versajskoj palati. Trejsi sa strahopoštovanjem prevuče prst preko fotografija. *Džef i ja bismo mogli biti srećni na ovakvom mestu. Naša deca bi mogla da plivaju u bazenu. Svi će biti fantastični plivači. A jednog dana bi naša kćer mogla da se uda u vrtovima, s nizom devojčica u belim haljinicama koje pred nju prosipaju ružine laticice...*

Nasmejala se sebi. Možda bi trebalo da se njih dvoje najpre venčaju. Fantazija po fantazija.

Drugi tekst je bio o životnoj sredini i razarajućim posledicama erozije na zajednice južno od Rija. Trejsi je čitala o farmerima koji su sve izgubili, o čitavim selima koja behu napuštena jer ih je sebi natrag uzelo more. Pročitala je izveštaje o užasnim nesrećama u kojima su se podavili stanovnici siromašnih kvartova uz obalu i delovima kopna što su živi zakopani pod rekama tečnog blata. *Kakav grozan način da se umre*, pomisli Trejsi. U Brazilu je izraženije nego igde drugde u svetu postojala jedna država za bogate, a druga za siromašne.

Sve dok oznake za vezivanje sigurnosnih pojaseva nisu ponovo zasvetlele, a avion počeo da se spušta u Rio, nije je sve sustiglo. Dok su se slike jedna za drugom smenjivale u njenoj glavi – Džef i ona pred oltarom, kako se venčavaju; bazen bez ivice i vila, sirotinjske četvrti i klizišta; Maksimilijan Pirpont koji joj prislanja na kožu odvratno mokre usne; njena majka, čvrsto stisnutih kapaka, dok drži revolver pritisnut na slepoočnicu – iznenada je promrmljala jedno: „Da!“

„Jeste li dobro, mala damo?“

Pirpont, sada ponovo budan, nagnuo se još bliže. Dah mu je vonjao na ustajali crni luk.

„O, izvinite. Da, dobro sam.“ Grofica Valentina se pribra. „Volim da posećujem Brazil. Uvek se uzбудim kad slećem.“

„I ja, dušo.“ Maksimilijan Pirpont stisnu je za butinu i sugestivno namignu. „I ja.“

Maksimilijan Pirpont odveo je Trejsi u *Kvadrifoljo*, restoran s tri Mišlenove zvezdice, u starinskom zavučenom susedstvu Botaničke bašte.

„Ovo je zaista isuviše velikodušno od vas, gospodine Pirponte.“

„Molim te, oslovljavaj me sa Maks.“

„Makse“, osmehnula se grofica Valentina di Sorenti.

Te večeri izgledala je naročito zanosno u beloj čipkanjoj Šanelovoj bluzi i crnoj suknji Ralfa Lorena, dugoj do poda, koja joj je naglašavala tanušni struk. Dijamanti na njenim ušima i vratu behu besprekorno izrezani, dovoljno savršeni da svedoče o ozbiljnom bogatstvu, a opet dovoljno mali da joj prikače etiketu „stari novac“. Maks Pirpont je bio prost čovek, ali je prezirao vulgarost kod drugih, a posebno kod žena. S ovom damom nije postojala takva opasnost. Maks je izguglao groficu Di Sorenti čim su sleteli u Rio. Njena porodica, tako je pisalo, bila je jedna od najstarijih i najvećih u Južnoj Americi.

Maks se pitao koliko će mu vremena trebati da je oslobodi dizajnerske odeće i odvuče u krevet.

„Dakle, Valentina. Šta te dovodi u Rio?“ Napunio je Trejsinu čašu do vrha arhivskim crnim vinom *Kinta de la Roza*, koju je upravo bio naručio.

Lepo lice grofice Di Sorenti se sneveseli. „Posao.“ Podiže ka Pirpontu tužan, veoma osećajan pogled. „I tragedija. Otac mi je nedavno preminuo, kao što sam već rekla.“

Maksimilijan Pirpont posegnu preko stola i sklopi svoju vlažnu i hladnu ruku oko njenih.

„Ostavio mi je prelep posed. Gotovo kilometar i po zemlje duž obale. Razmišljala sam da tu sagradim kuću. To bi moglo da bude izuzetno imanje. Imam sve dozvole da zidam, a pogled... Pa, moraš da vidiš da bi mi verovao. Ipak“, ona teško uzdahnu, „nije tako suđeno.“

„Zašto nije?“ Poput lovačkog psa koji je nanjušio lisicu, poslovni instinkti Maksimilijana Pirponta uzburkaše se i živnuše. Cene priobalnih imanja u Brazilu su skakale.

„Bila bih isuviše tužna. Stalno bih mislila na tatu.“ Grofica Di Sorenti duboko uzdahnu.

„Šteta. Dakle, šta će biti sa tom zemljom?“

Maksimilijan Pirpont formulisao je pitanje tako da zvuči sasvim obično. No, Trejsi je već videla sirovu pohlepu kako mu treperi u sitnim svinjskim očima. Otpila je malo vina.

Sutra je novi dan

„Razmišljala sam da je ostavim tako. Međutim, naposljetku sam zaključila da bi ostavljanje poseda u takvom stanju bilo ravno traćenju. Neko bi trebalo da uživa u lepoti tog mesta kad ja ne mogu.“

„To je veoma velikodušan pogled na to. Mislim da ste zaista širokogruđa osoba, Valentina.“

„Hvala ti, Makse.“

Stigla im je hrana. S tipičnom nadmenošću, Maks je poručio za oboje, premda je Trejsi morala da prizna da je sve izvrsno. *Gema caipiri* – palenta s kavijarom i žumancetom – predstavljala je posebnu čar. Trejsi je razumela zašto su ličnosti poput Bila Klintona i Fidela Kastra voleli tu da večeraju, zajedno sa celokupnom poslovnom elitom Rija.

„Možda bismo mogli da pomognemo jedno drugome, grofice.“ Maksimilijan Pirpont strpa zalogaj u usta kao da je u Mekdonaldu.

„Valentina“, umilno ubaci Trejsi.

„Pa, Valentina, igrom slučaja su nekretnine moja pasija. Mogao bih ti oteti tu zemlju iz ruku i na njoj izgraditi nešto predivno. Ukoliko to prodam po dobroj ceni, mogli bismo podeliti zaradu. Kako to zvuči? Na taj način zemlja ne bi bila proćerdana i svako bi bio na dobitku.“

„Divna ideja.“ Trejsi ponovo uzdahnu, zavalivši se unazad. „Kamo sreće da sam te ranije upoznala, Makse. No, bojim se da je sad prekasno.“

„Kako to misliš?“

„Već sam pristala da zemlju prodam crkvi. Reč je o šest jutara i savršenoj lokaciji za malu manastirsku zajednicu. MonsinJOR Kunardi mi je pokazao planove za kapelu koju tamo želi da podigne. Vrlo je jednostavna i otmena. Mislim da bi i tata to odobrio.“

Maksimilijan Pirpont iskusi probadajući bol u grudima. *Pusti tatu! Ko još u Riju gradi crkvu na vrhunskoj parceli uz more?*

„Smem li upitati koliko ti je taj monsINJOR ponudio?“

„Pet miliona brazilskih reala. Bio je veoma darežljiv.“

Maksimilijan Pirpont umalo se nije zagrcnuo vinom. Pet miliona reala iznosilo je malo više od dva miliona američkih dolara. Šest jutara zemlje na obali, sa dozvolom za gradnju, vredelo je najmanje deset puta više! Ta glupa kučka očigledno nije ni dala imanje na procenu.

„To je dobra cena, Valentina.“ Ozbiljno je pogledao u Trejsi. „Ipak, šta ako ja ponudim više? Recimo, da ponudim šest miliona. Prijateljski. I izgradio bih tvoj posed iz snova tačno prema tvojim zamislama.“

„Pa to bi bilo divno, Makse!“

„Sjajno!“ Pirpont se pobedonosno iscreri. Kakvu je samo sreću imao da upozna tu bogatu seksepilnu glupaču tokom leta. Sada će je i pojebati i prejebati. A sve to po ceni jedne bedne večere! „Kada mogu da pogledam imanje?“

Trejsi ga bolno pogleda. „Bojim se da je kasno za to.“

„Kako to misliš?“

„Moj dogovor s monsinjorom Kunardijem biće zaključen sutra.“

„Sutra!“

„Da. Zbog toga sam ovde, da nadgledam transfer sredstava. Samo da smo se ranije sreli. Kakogod, dosta o poslu. Sigurno te nasmrt davim! Čujem da su ovdašnje poslastice izvanredne.“

Ona poče da proučava deserte u jelovniku. Maksimilijan Pirpont imao je baš izraz lica nekoga kome milioni dolara klize kroz prste.

„Vidi. Ne moram fizički da *vidim* zemlju. Kažeš da imaš neophodne dozvole za planiranje i izgradnju?“

Trejsi ozbiljno klimnu glavom.

„Ako bi mogla da mi dostaviš kopije sutra ujutru, zajedno s dokazima o vlasništvu nad nekretninom, to bi bilo dovoljno. Misliš li da je to izvodljivo, Valentina?“

„Pa, da!“ Oči grofice Di Sorenti zasijaše. „Naravno. Ipak, sigurno ne želiš da platiš toliki iznos novca a da prethodno ne vidiš posed? Mislim, čovek mora njime da se prošeta da bi razumeo istinsku magiju tog mesta. Tata je uvek govorio...“

„Siguran sam.“ Maksimilijan Pirpont je preseče, u nemogućnosti da i minut duže sluša njeno besmisleno brbljanje. Kao da je on uopšte mario za magiju ili njenog glupog mrtvog oca. No, i dalje je želeo da groficu nekako namami u krevet. Ipak, smatrao je da će biti bolje da pričeka dok se najpre ne završi posao.

„Pa...“ Trejsi se široko osmehnula. „Onda ću ujutru poslati dokumenta. Moram da kažem da je ovo stvarno neverovatno ljubazno od tebe, Makse.“

„Uopšte nije, Valentina. Ne bih podneo da vidim kako se tvoj san o toj zemlji rasplinjuje. Konobar!“ Maksimilijan Pirpont zapovednički pucnu prstima. „Donesi nam šampanjac. Najbolji koji imate! Grofica Di Sorenti i ja proslavljamo.“

Te noći Džef pozva Trejsi na mobilni.

„Pokušavam da doprem do buduće gospođe Stivens.“

Trejsino srce poskoči na sami zvuk njegovog glasa.

Sutra je novi dan

„Bojim se da ste dobili pogrešan broj. Ovde grofica Valentina di Sorenti.“

Nijedan muškarac nikada nije prodro do Trejsi onako kako je to učinio Džef. To nije uspelo čak ni Čarlsu Stanhoupu Trećem, prvom čoveku za kog je pomislila da želi da se uda, tamo u Filadelfiji, u nekom drugom životu. Čarls ju je izdao. Kad je Trejsi završila u zatvoru zbog zločina koji nije počinila, Čarls Stanhoup Treći nije mrdnuo nijednim svojim moćnim prstom da joj pomogne.

Džef Stivens je bio drugačiji. Trejsi mu je toliko verovala da mu je mogla poveriti vlastiti život. Uz to, jednom joj je zaista i spasao život. To se desilo kad joj je prvi put sinulo da je voli. Svaki dan s Džefom predstavljao je avanturu. Izazov. Uzbudjenje. No, nije joj promicala sledeća ironija:

Jedna jedina osoba na svetu kojoj sasvim verujem zapravo je vrhunski prevarant.

Džef reče: „Mislio sam da si rekla da smo prestali s ludorijama?“

„Jesmo. Čim završim s ovim. Reč je o Maksimilijanu Pirpontu, za boga miloga!“

„Koliko će to potrajati?“ Trejsi mu u glasu prepoznade durenje. *Nedostajem mu. Dobro je.*

„Nedelju dana. Najviše.“

„Ne mogu toliko da čekam, Trejsi.“

„Valentina“, začikivala ga je. „Premda me možeš zvati i *grofica*.“

„Želim te u svom krevetu, ne na drugom kraju telefonske linije.“

Džefov glas je napukao od požude. Trejsi snažno stisnu telefon, osetivši slabost usled čežnje. I ona je njega takođe očajnički želela. Prošla je tek sedmica otkako su se rastali u Amsterdamu, ali njeno telo već je vrištalo za njim.

„Ne smeju nas videti zajedno u Rijuu. Ne dok ne sredim Pirponta.“

„A zašto ne? Mogu da budem grof Di Sorenti.“

„On je umro.“

„Bez veze. Kako?“

„Nesreća pri skijanju na vodi na Sardiniji.“

„Kakav šmokljan! Zaslužio je to.“

„Posmatrala sam taj događaj s naše jahte.“

„Naravno da jesi, grofice.“ Džef se zakikota. „Šta misliš o tome da se vraćam poput njegovog duha?“

„Vidimo se u crkvi sledeće subote, mili. Ja ću biti ona zgodna devojkica u beloj haljini.“

„Makar mi reci gde odsedaš.“

„Laku noć, gospodine Stivense.“

Advokatska kancelarija bila je mala i zagušljiva, zabijena u nekoj uličici koja se uliva u aveniju Rio Branko u Centru, poslovnoj četvrti Rija.

„Sigurni ste da su ove dozvole autentične?“

„Jesam, grofice Di Sorenti.“

„I potpune? Ništa mi drugo neće biti potrebno, zakonski, osim ovih ovde vlasničkih listova“ – Trejsi podiže svežanj papira – „da počnem radove na toj lokaciji?“

„Ne, grofice.“ Advokatove bore na čelu se produbiše. Objasnio je situaciju lepoj mladoj dami već nekoliko puta, ali se činilo da i dalje nije sposobna da ga razume. Grofica Di Sorenti je možda bila bogata i lepa, ali uz to i neporecivo glupa. Pokušao je još jednom. „Vi shvatate da i dalje postoji problem...“

„Da, da. Hvala vam.“ Trejsi mahnu zapovednički rukom, pa dohvati vintidž tašnu marke *Luj Viton* i izvadi zlatno nalivpero *Monblan*. „Koliko vam dugujem?“

Kako ti volja, pomisli advokat. Dao je sve od sebe.

Pet dana nakon večere s groficom Di Sorenti u *Kvadrifolju*, Maksimilijan Pirpont vozio se južno od Rija duž, Zelenoobalskog puta neverovatne lepote, prema svojoj najnovijoj imovini. Dosledna svojoj izjavi, grofica je po kuriru poslala vlasničke listove za imanje zajedno s građevinskim dozvolama, odmah sledećeg jutra. Pirpont je prebacio šest miliona reala na njen račun u Švajcarskoj u roku od jednog sata i zemlja je postala njegova. *Idi dođavola, monsinjore Tvrđico!* Međutim, nije imao priliku da se odveze i vidi posed sve do danas.

Šest jutara prvoklasnog imanja na padini litice – šest jutara! – s privatnom plažom kojoj se lako dalo prići i iz grada i iz Paratija, brazilske verzije Ist Hemptona. Maksimilijan Pirpont jedva da je mogao poverovati u svoju sreću. Što beše još bolje, bio je odlučan da te večeri osvoji ljupku groficu Valentinu čim se bude vratio u grad. Pozvala ga je u svoj apartman na večeru, što je oduvek bio dobar znak. Adresa se nalazila u jednoj od najotmenijih ulica u Leblonu, najekskluzivnijem kraju u čitavoj Južnoj Americi. Jasno je da ni „tata“ ni „jadni Marko“ nisu damu ostavili bez sredstava. Izgledi da na prevaru izvuče još miliona od seksepilne mlade naslednice dok iskorišćava njeno izuzetno zgodno telo u postelji, izazvaše kod Maksimilijana Pirponta najkruću erekciju u poslednjih deset godina.